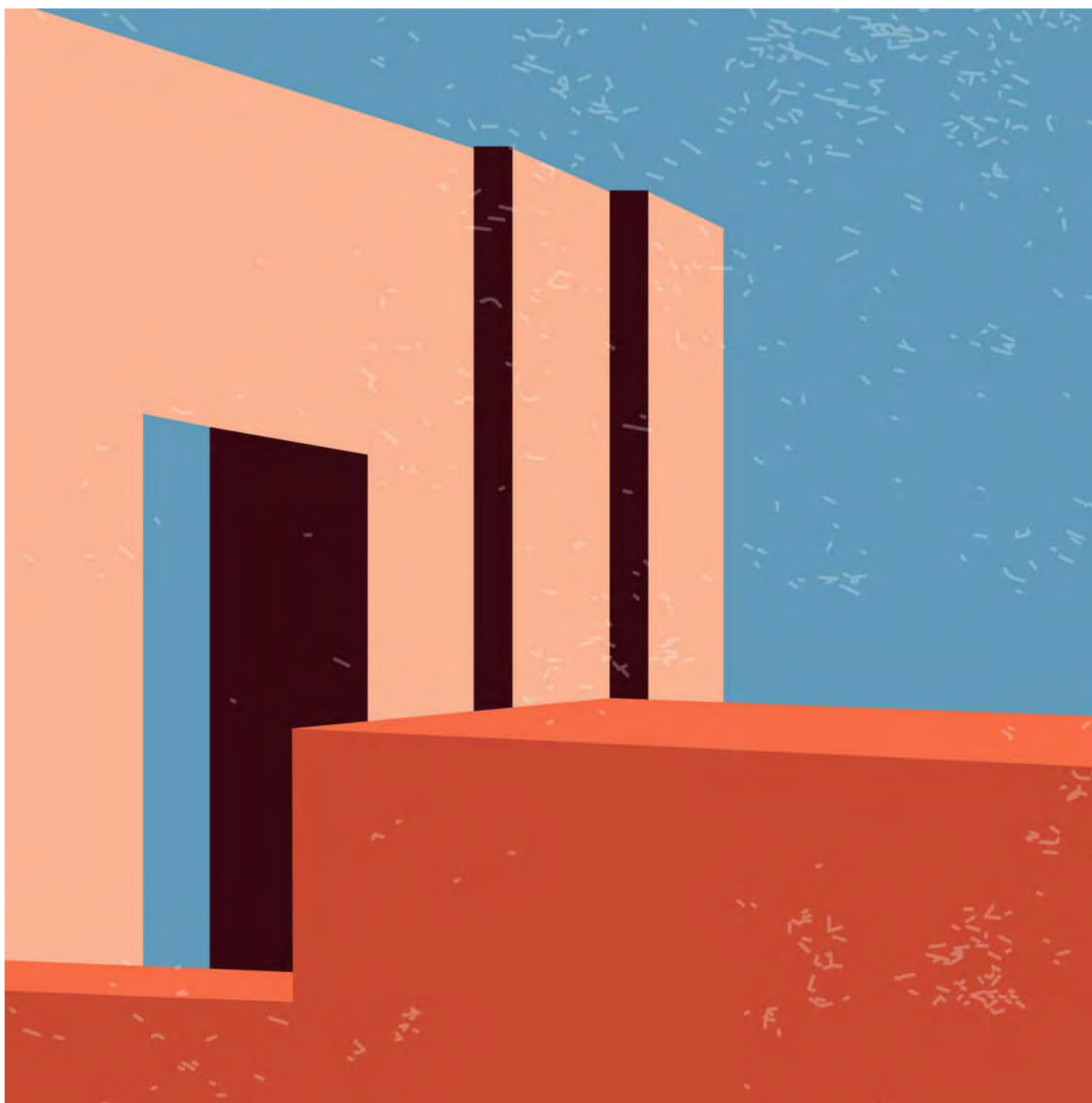

Inczédy Tamás

AZ ŐR HÁTRAHAGYJA ÁLLOMÁSHELYÉT

2023-05-21 | NOVELLA

És most, amikor az állandó magány és nadrágszínhúzogató után végre elindulhatok ebből a sóval behintett kietlenségből, lényem legmélyén keserűséget fedezek fel. Fáj elválnom őrhelyemtől, pedig oly sok időn keresztül és annyira gyűlöltem ezt a helyet, amit meg kellett védenem és amiért csakugyan életemet adtam volna, hogy az maradjon, ami: semmi a semmi a közepén.

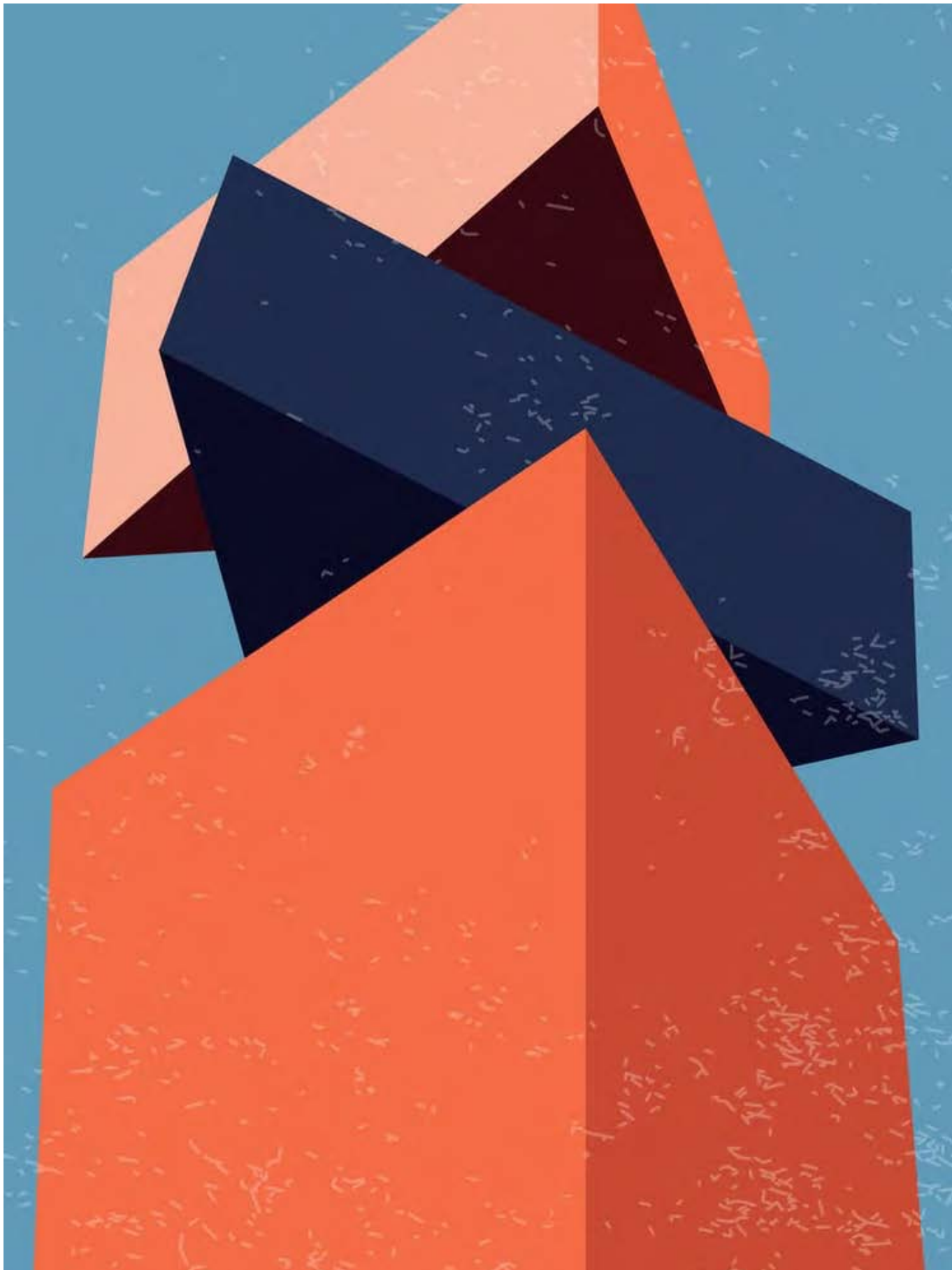
A parancsnok az újoncavatón így fogalmazott: *maguk mind egy-egy távoli provincia kies legszélén fognak szolgálatot teljesíteni, mégis véssék az agyukba, hogy ezektől az apró pontoktól függ a jövő, mert ezek az őrszolgák tartják össze a birodalmat, mint pókhálót legszélső feszítékei.* Micsoda marhaság, gondoltam vigyázzállásba merevedve.

Nem akartam idejönni, de ide kellett jönnöm. Aztán nem akartam itt maradni, mégis nagyon sokáig itt kellett lennem. És miközben a végtelenített birodalmi centit vágtam, álltam a vártán, és megvédtem ezt a pusztaságot mindazoktól, akik egyébként éppúgy nem akartak idejönni, mint én.

az isten háta mögötti semmiben

Mostanra már mindegy, hogy az első hónapok lázas dilemmázásai során melyik énemnek volt igaza. Mert akkoriban mintha szüntelenül meddő sakkjátszmát folytattam volna

önmagammal, vagyis önmagam ellen, hogy fölösleges-e itt posztolnom. Most már mindegy. Többé meg nem változtatható, hogy nekem ebben az isten háta mögötti semmiben pergett le életem egy része, hogy ennek a kietlenségnek adtam egy darabot magamból, és most nálam jobban senki sem ismeri ezt a helyet, mert mindaz, ami itt van, vagy még inkább, ami nincs, a részemmé változott.

Örökre belém ivódott mozdulatsorokat ismételve élek, éberem várom a hajnal első pillanatát, amikor a feketébe bújó horizontot keresztülhasítja a felkelő nap fénye, és én abban a pillanatban lekapcsolom a reflektorokat és komolyan véve a komolyanvehetetlent, felseprem az űrposzt számára kijelölt, szögesdróttal határolt területet, ezt a 144 négyzetmétert itt a semmi origójában.

Nem az előírás miatt takarítok, és nem is azért, hogy nagyobb rend legyen, hanem mert itt az ilyen apró rutinok tartják egyben a világot és talán egyedül az egymásutánosságok adta szükségszerűség miatt kel majd fel holnap reggel ismét a napkorong, éjjel meg a hold örökké változó sarlója, amit megcsaholhatok, aminek kerek képébe belevonyíthatom a rám bízott emberfeletti feladat okozta sérülések fájdalmát.

Mi lesz itt nélkülem holnaptól? Mi lenne? Semmi. Tehát ugyanaz, ami mindig is itt volt, de akkor hogyan lehetséges, hogy közben egész biztosan tudom, hogy holnap elvész belőle még valami, az is, ami itt sem volt.

Maguk közül mindazok, akik képesek lesznek megállni, hogy golyót repítsenek a saját fejükbe, mire leszerelnek a világ legkiválóbb űrkutyái lesznek, ezt is mondta a parancsnok az újoncavatón, és bár igaza lett, a lényeg kimondatlan maradt. A valóságban soha nem kiképzés zajlik, csupán hiánytalanul biztosítják a feltételeket, amelyek ahhoz szükségesek, hogy az ember fanatizálhassa önmagát.

elviselhetetlen bűz

Míg itt voltam, fogamat hol vicsorgatva, hol csikorgatva, de maradéktalanul elláttam feladatomat, és ez a hely megmaradt semminek a semmi közepén. Pedig volt idő, hogy csak az űrbódé csúcsa látszott ki az árvízből, aztán meg a víz elvonultakor minden csatakos sártengerré változott a látóhatárig, és az ember el sem hitte volna, hogy néhány szakállvágással később meg olyan nagy szárazság lesz ebben a semmiben, hogy az elviselhetetlen bűzben kell irtózatos gödröket ásni az erre tévedő varjak csapataiból alápotyogó tetemek számára.

Eleinte nehéz volt az egyedüllét. Hogy elűsem az időt, mindenféle történeteket találtam ki és azokkal szórakoztattam magam, aztán egy időben számoltam – mindent megszámláltam –, csillagokat, porszemeket, másodperceket, és csak hosszú hónapokkal ezek után éreztem rá az örökös valódi ízére, hogy örökös közben semmi mást nem érdemes csinálni, kizárólag egyet: magát az örökösét. Triviálisnak tűnik, mégsem az, mert az ember nem erre van kitalálva, nem úgy van összerakva, és egy ilyen poszton csak önmagára számíthat, de onnantól, hogy rájöttem a titok félelmetes nyitjára, nem volt sem unalom, sem éhség, sem dilemmázás. Kezemben fegyverrel fürkésztem a horizontot. Csak az őrség volt meg én, aztán már ez a kettő is eggyé forrt.

Míg itt voltam, a birodalmi zászló háromszor kopott el a póznán. Utoljára már tudtam, hogy akkor kell újat igényelni a távirón keresztül a századirodától, amikor két szín közt megindul a foszlás első jele, akkor éppen időben érkezik az új darab, hogy aztán az is szanaszét fakuljon és szakadjon az örökös szélben-napban-kietlenségben. Az elnyűtt zászlót vissza kell szolgáltatni, hogy központilag semmisítsék meg, ezzel megkímélik a kiskatonákat a kísértéstől, hogy saját zászlót égessenek, netán zsebkendőnek vagy ki tudja, minek használjuk. A legelső zászlónál még nem ismertem ezt a szabályt, és a zászlószállító tiszt szemé láttára ástam ki a régi zászlót a körlet közepéből, ahová előző éjjel temettem. Azt mondta, ezt neki jelentenie kellene, és engem akkor fél év magánzárkába zárnának, és csak azért nem teszi, mert akkor ide új katonát vezényelnek, akihez neki ismét ki kell jönnie, hogy az előírás szerint új, makulátlan zászlóval lássa el. Kérdeztem, velem tart-e ebédre. Elfogadta. Ebéd közben egy szót sem szóltunk. Aztán tisztelgett és elviharzott. Másnap nem ettem, hogy ne legyen hiány a fejadagomban.

gömbvillám

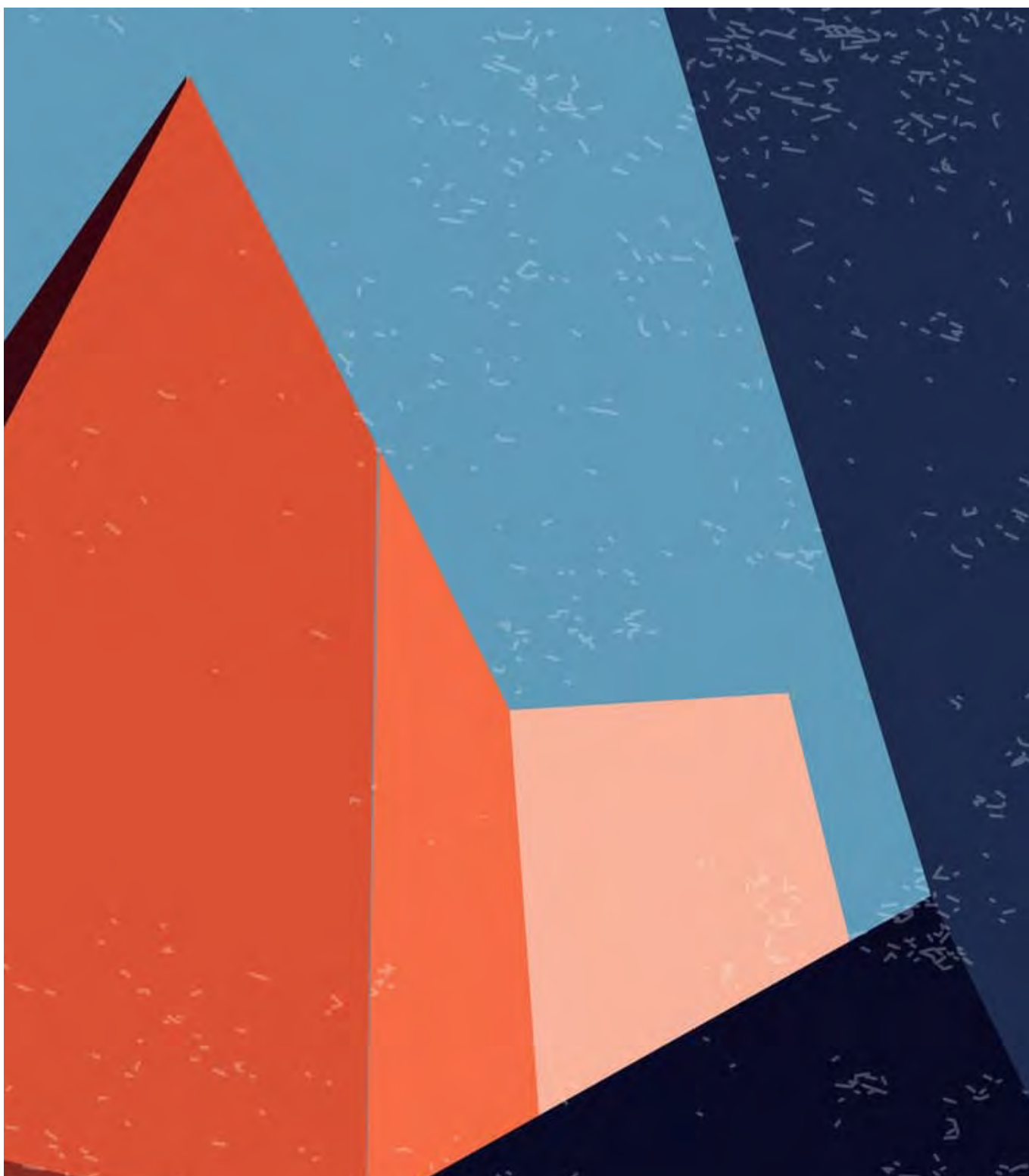
Viszonylag későn gondoltam, hogy itt a semmi közepén, a nagy egyedüllétben már réges-rég meg is örülhettem. Hisz itt nem figyelmezteti ilyesmire senki az embert. Először azon az

estén jutott ez eszembe, amikor az őrtorony ajtaján keresztül csigalassúsággal bejött egy gömbvillám. Miközben komótosan elhaladt előttem, az volt az érzésem, hogy éppúgy bámul rám, mint én őrá, mindketten azt méregettük, mi a francot keres itt a másik ezen az isten háta mögötti cudar nemlétben, és aztán ez eltartott egy darabig, de akkor a gömbvillám mintha ráunt volna a bemerevedett helyzetre, hirtelen meglódult és belevágott a távírókészülékbe. Kimúlt, gondoltam akkor, és valamiért azt is, hogy még maradhatott volna egy kicsit, és hogy értelmetlen volt így elpusztulnia. Sokáig gondolkodtam, vajon látomás volt-e a gömbvillám, de amikor üzenetet próbáltam kopogni a századirodának, kétségtelenné vált, hogy nem, mert a távíró tönkrement.

Másnap felbukkant egy teherautó. Kivégzőosztag érkezett, hogy megbüntessenek, amiért elmulasztottam megtáviratozni a napi jelentést. A kivégző tiszt kihallgatott, aztán megbizonyosodott felőle, hogy nem én rongáltam meg a távíró. Miközben az egyik katona szerelte a szerkezetet, a tiszt újabb kihallgatást tartott, aminek tárgya borotvátlanlanságom volt. Ebben vétkesnek bizonyultam, büntetésem három napi fejadag megvonása volt. A konzervkészletemből kivettek három adagot és a konzervek tartalmát a latrinába öntötték, ahová amúgy is kerültek volna, csak eredetileg az én közbeiktatásommal. Utána elmentek. Nem bántam a fejadagmegvonást, akkoriban már bőven nem érdekelt a zabálás, hisz csak az őrködés rovására megy, ahogy egyébként a borotválkozás is.

A horizonton előbb porfelhő tűnik fel. A teherautó jön, ami a váltást hozza és engem elvisz innen. Mennyit vártam ezt a percet, és most mégis érthetetlen fordulatnak tetszik, talán mert vélhetően a semmi is adott magából egy darabot nekem viszonzásképp. Nézem a koszlott zászlót, hamarosan leveszik, és új kerül helyére, helyemre pedig egy új őrszem, és mire lejár a szolgálata, már ha közben főbe nem lövi magát vagy bele nem őrül, neki is fájni fog az elválás, és ő is azt érzi majd, hogy ezt a helyet senki sem ismeri jobban, és igaza lesz, mert az már egy másik hely lesz, egy másik semmi, amiről nekem fogalmam sem lehet.

Az én semmim, amit én óvtam, ha kellett testem és lelkem kockáztatásával, az a semmi, amit egyedül én ismerek, többé csupán álmaimban létezik, és talán még egyszer, valamikor nagyon soká, amikor a családommal vagy talán még később egy nyugdíjas társasutazás keretei között ismét idelátogatok egy légkondicionált buszon, köröttem magamhoz hasonló öregemberekkel, és kinézek a busz ablakán, egy pillanatra ismét megelevenedik ez a hely, ez a semmi, amit egyedül én ismerek.

Nagyot fékezve áll meg a teherautó. A tiszt kihajol, a jelszót vakkantja felém, aztán újra, de most hangosabban, majd még egyszer, talán mert úgy nézek ki, mint aki nem hall, pedig csak azon töprengek, hogy miért ordibál, még nem is kértem a jelszót. Átengedem őket a sorompón.

A platóról leugrik a kiskatona, aki a helyemre érkezett. Újoncnak is nyegle és rettenetesen fiatalnak néz ki, szinte gyerek még. Összeszorul a gyomrom a gondolattól, hogy ezentúl egy ilyen zöldfülű vigyáz erre a helyre.

legéppuskázom

Elhatározom, hogy az ezredhez visszatérve kérvényt adok be a parancsnoknak, tegyen kivételt és engedélyezzen számomra egy újabb őrciklust. Igen, hamarosan újra itt fogok posztolni, gondolom, amikor rám ripakodik a tiszt, hogy mire várok, másszak fel a platóra, indulunk. Nagyon rég beszéltek velem így, pontosabban nagyon rég beszéltek velem bárhogy, és sért a tiszt ordibálása, megfordul a fejemben, hogy felmegyek az őrtoronyba és legéppuskázom a sofőrrel együtt, meg akkor már lelövöm az újoncot is. Meg sem büntetnének érte. Azt mondanám, hogy nem tudták a jelszót és gyanúsan viselkedtek. Még ki is tüntetnének.

Felszállok a platóra, és egy perccel később már robogunk. Egyre csak nézem a magam mögött hagyott őrhelyet, amit, ha soha nem is neveztem otthonomnak, oly sokáig mégis az életemet jelentette. Hamarosan visszatérek, gondolom, hüvelykujjam

öszönösen mozdul, a biztosítógombot ellenőrzi a fegyver markolata felett, immár teljesen feleslegesen. Vajon mennyi időre van szükség, hogy az ember leszokjon az ilyen beidegződésről? Az összesről.

Nézem távolodó őrtornyomat, a zöldfülű most mászik fel rá. Látszik, hogy nem tudja kinyitni a fülke ajtaját, ilyen időben néha beszorul, kissé meg kell nyomni a zár irányában. Mintha az újonc a távolban meghallotta volna gondolatomat, már nyílik az ajtó, látom, amint a messziségben a fiú most bemászik. Átvette hát a helyemet.

A sofőr magasabb fokozatba kapcsolja a motort, a teherautó meglódul. A menetszél hajamba csap, és akkor egész váratlanul elragad a leszerelés könnyed lebegése. Soha többé nem akarok visszatérni ide.

kép | adobe.com